

KURZ TVŮRČÍHO PSANÍ

KALENDÁŘ POVÍDEK

AEROŠKOLA 2019

ROK 2020

LEDEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

HELENA KAVANOVÁ U ztraceného hraničáře

Stále stejný interiér, stejné vybavení, nábytek, obrazy i stejné obličej.

Byl rád, že je hospoda plná, ale žádné velké nadšení už necítil.

Otevrou se stejné dveře, zima a chlad se tlačí dovnitř, místní zvednou hlavu, Alice se vrátila a přinesla s sebou kufr plný sladkostí.

Do místnosti vchází další postava, chlapec sotva třináctiletý, je hodně vysoký a má stejně modré oči jako on.

„Nesu Ti dárek dědečku,“ a pověsí obraz na prázdné místo nad dveřmi.

Odnesla ho s sebou, když utíkala, myslela si, že je cenný.

Byla tenkrát taková zima, napadlo tolik metrů sněhu, že útěkáři na běžkách snadno přejeli ostnaté dráty.

Za války se tady taky schovávali, těsně u hranic, než pak za tmy vyrazili za svobodou, jako tenkrát Alice.

Že obraz nemá žádnou cenu, zjistila Alice hned u prvního starožitníka v Německu, ale nikdy se ho nevzdala.

Ted' se vrátil domů.

ROMANA DÉRIKOVÁ Zimné radovánky

Snehuliak mal vypadnuté oko, hrniec posunutý ledabolo na stranu, spodnú guľu ušpinenú sadzami a pred otvorenými vrátami vyzeral, akoby práve dorazil.

Nič nemohlo lepšie vystihnúť súčasnú situáciu snehuliakov. Ich genocídu.

Bez slova som ho pozvala dovnútra a posunkom ruky navigovala dozadu, k mraziaku s ostatnými.

V očiach mu mrzli slzy a odrážali v pohľade studenú vďaku.

O tri dni zazvonili strážnici.

Zvyčajne to bol rutinný rozhovor. Teraz som však ľahostajným kývnutím hlavy ukázala na poistky po pravej ruke, otočila sa chrbtom a šla si pripraviť horúci kúpeľ.

V dome vypadla elektrina. Na okraji vane horeli vonné sviečky. Mraziak prestal hučať.

ÚNOR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	

KATEŘINA KUTNOHORSKÁ

Postel jako nová

S otevřením očí sny zmizí. Marně se snažím je najít.

Nedokážu na nic myslet. Permoníci v mé hlavě volají: „Katko, nezapomeň ustlat!“

Je to můj rituál. Jednou jsem si neustlala a na golfovém turnaji byla poslední. Jsem pověřivá, všichni se mi proto smějí. Kvůli neustlané posteli bych i vraždila.

TOMÁŠ JEDLIČKA

Až přijde jaro

Na okraj mola dopadla i košile. Nahý muž dopil poslední hlt z flašky, pomalu si oblékl plavky.

Vzal do rukou kružítko a opatrně vstoupil na led. Vykroužil přesný kruh.

V potmělé prázdnosti zamrzlého jezera zvuk sekery klouzal všemi směry.

Úslužně otevřel dveře auta. Uklonil se a vzal ji do náručí. Na každý jeho ztěžklý krok led odpověděl křupnutím.

Ohleduplně ponořil špičky jejich nohou do vody. Bezvhládné tělo zajelo pod led a její boky se zlehka dotkly přesně vyměřeného okraje.

Laskal její tělo ve vodě, dokud první krystalky neslepily její vlasy.

Světla odjíždějícího auta pohladila na zamrzlé hladině několik starších kruhů.

BŘEZEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

KATEŘINA VIKOVÁ Národ Šondugenů a jejich rituály

V horských jeskyních na území dnešního Kazachstánu žilo od 5. do 13. století několik desítek šondugenských kmenů, přesto jsou v dnešní historiografii často opomíjeny.

Podle výzkumů šroubovice jejich DNA se z etnického hlediska jedná o indoevropský národ příbuzný kočovným Avarům. Od nich pravděpodobně převzali boha koně – symbol síly, vítězství a hojnosti, i když jako jediný středoasijský národ koně neužívali.

Šondugenové byli kulturně bohatý a zbožný národ, věřili, že úspěšnost v lovu jim zajistí masky podobné loveným zvířatům, proto se jim přezdívá národ masek. Při lovu ve vysokém stepním porostu užívali typické pletené punčochy, které navlíkali na lýtka, aby se ochránili před hadím uštknutím.

Podle archeologických nálezů z tamní oblasti, pro obřadní hudbu při rituálech užívali Šondugenové ukulele, zjednodušenou verzi kytary, kterou vynalezli.

V čínské encyklopedii z období dynastie Sung byly zaznamenány postupy šondugenských modlitebních a obětních rituálů. Například pro uctění boha zdraví, Aganda, museli obětovat středně velké zvíře, nechat z něj vytéct veškerou krev do speciálních nádob; touto ozdravnou sprchou musel projít každý člen kmene. Při slavnostním procházení proudem krve opakovali modlitbu „Váta“ (v sanskrtu rovnováha) a tomu, kdo nestihl projít, než se tok krve zastavil, hrozilo vážné onemocnění.

Pokud příslušník kmene onemocněl nebo byl zraněn, byl uložen na lóže, kde mu byly zpívány písně za doprovodu tradičního nástroje a byly mu podávány vývary z léčivých bylin ve speciálních nádobách či flaškách, ale léčitelský um národ Šondugenů nezachránil před vpádem Mongolů, kteří tento mírumilovný národ jednou pro vždy vyhladili z mapy světa.

DUBEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ Zelené peklo

Akiko odložila knihu a podívala se z okna šinkanzeny, začínalo se stmívat. Krajinu jejího rodného ostrova Kjúšú tvořily převážně hory, panorama, které se jí od dětství líbilo. Cítila se unavená dlouhou cestou z Viktoriiných ostrovů. Zpátky do Fukuoky putovala s přestávkou u otce v Ósace dva dny. Hlavou jí běžely myšlenky na týden strávený s přítelem Hiroakim v Cambridge Bay. Z jídla naservírovaného palubním personálem snědla ani ne polovinu, odložila dřevěné hůlky a dál se věnovala svým myšlenkám.

Její drahý spolu s kanadskými kolegy studoval v rámci projektu Národního institutu pro polární výzkum dopad klimatických změn na atmosféru. Navštívila ho teprve podruhé za tři roky, letenky za severní polární kruh stály majlant, a tak vztah s Hiroakim udržovali přes Line, a to včetně sexu na dálku.

„Žádná sněhová vločka není stejná, ale ani jedna se mi nelíbí jako ty,“ tuhle zprávu od Hiroakiho si uložila a četla vždy, když jí bylo smutno.

Tentokrát let domů i s několika přestupy utíkal docela rychle. V letadle z Edmontonu do Ósaky vedle ní seděla krajanka, tak se daly do řeči.

„Proč jste se vydala tak daleko?“ zajímala se paní Kyoko.

„Za láskou,“ usmála se Akiko.

Hiroaki se konečně rozhoupal a s úsměvem na tváři jí oznámil: „Milá Akiko, moje práce v Cambridge Bay končí za dva měsíce. Budu pokračovat ve spolupráci a zkoumat v Japonsku ledové kry v Ochotském moři,“ odmíchl se a dodal: „Byl bych rád, kdybys i nadále stála po mém boku a stala se mojí ženou.“ Drobná Akiko přikývla a cítila se šťastná a milovaná jako nikdy před tím. K dokonalosti chyběl snad jen Čajkovského klavírní koncert B moll. Nádherou skladbu pro piano a orchestr milovala od mala.

Nenápadně ženy v podchodu nádražního terminálu Hakata si všimla těsně před tím, než nastoupila na eskalátor. Zarazilo jí tetování, které se jí odkrylo těsně nad dlaní. Obrázek připomínal samostříl nebo středověké yumi. Akiko studovala umění, zabývala se především animé, ale fascinovaly ji také roztodivné symboly, které si lidé nechávali, často na celý život, vepsat do své kůže. V Japonsku se na rozdíl od západního světa tetování dosud považovalo spíš za znak mafie či dalších vyvrhelů.

Vyjela nahoru a hned se vrátila zpátky k místu, kde zahlédla paní s tak zvláštním tetováním. Byla pryč. Na zemi ležel jen opuštěný batoh.

Komisař Tsuyotsi se na místo výbuchu dostavil půlhodiny po explozi. Ulicemi Fukuoky hnal svou Toyotu tak rychle, jak to jen šlo. Hakatský terminál vypadal z venku zdánlivě nedotčený, ale uvnitř se před policistou otevřelo skutečné peklo. Na zemi ležely desítky zraněných a pod plachtami v rohu budovy mrtví.

Akiko, která se nacházela blízko epicentru výbuchu, jako zázrakem přežila. Tlaková vlna ji odhodila stranou a naštěstí na ni nespadly trosky budovy. Komisař Tsuyotsi se k ní dostal až večer.

„Nevšimla jste si něčeho podezřelého,“ položil jí obligátní otázku.

„Ale ano, viděla jsem ženu a pak jen ten batoh.“

„Jakou ženu?“

„Měla na ruce takové zvláštní tetování.“

Komisař zpozorněl: „Jaké tetování?“

„Připomínalo to kuší nebo luk.“

Komisař zmáčkl na telefonu jméno Sathosi. „Kde jsi? Nekecej, já to projel rychle. Vypadá to na další útok těch ekoteroristek. Svědkyně zahlédla podezřelou a ta měla na ruce symbol zelené vdovy.“

„No, to se máme na co těšit,“ suše odvětil Tsuyotsiho parták a zavěsil.

KVĚTEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

TOMÁŠ JEDLIČKA Prokletý kamarád

Když se na sebe podívám, a dělám to jen výjimečně a ještě nerad, musím jim vlastně dát za pravdu. Podměrečná postava, navíc nesymetricky rozdělená na krátké nohy a dlouhé tělo. Tam, kde by mělo něco být, nic není a obráceně. Prostě prototyp kamarád. Jo, kamarád! Moje práce, moje prokletí, můj osud.

Už deset let pracuju ve školce. No pracuju, tak tomu říkají oni, vlastně ony.

Já si jen hraju s kamarády. A jsem v tom dobrý! No bodejť by ne, rok a půl praxe v jeslích, tři ve školce, a ještě sedm ve škole. Pak už jsme začali pokuřovat, pokukovat po holkách a s hraním to šlo z kopce.

Každé sudé pondělí máme poradou. Od pěti. V sedmnáct dvacet pět se ozve, holky začínáme. Jakoby mě přikurtovaly na gynekologické křeslo. Mám chuť si demonstrativně stáhnout kalhoty a křičet. Já jsem tady!

Ještě, že mi schází administrativní gen, po pěti minutách přestávám vnímat a začínám se kochat. Kdybych měl vyjmenovat všechny kolegyně, po kterých jsem toužil...

Nevím, jak to dělají, ale vždycky mě o malou chvíli s vyznáním předběhnou. Víš, já jsem se bláznivě zamilovala.

Supr, mám to bez práce a bez rizika ztrapnění, probleskne mi hlavou.

A pak řeknou jméno. Nikdy to není to moje. To vysloví, až na konci. Děkuju, že jsi mě vyslechl, Tome ty jsi vážně ten nejlepší kamarád.

EVA KREJČÍ Hoblínovi v očekávání

„Ťuk, ťuk“, ozývalo se do širokého okolí.

„To je ale fuška,“ pomyslel si Mauricius Hoblína a pohodil černobílou a okrovou chocholkou. Jeho samice seděla na vejcích a on musel obstarat potravu pro oba.

Anastázie mu něžně říkala Hoblínko a jen zřídka ho oslovovala křestním jménem. Mauricius byl šťastný, že ji našel. Dudků je v Čechách velmi málo. Jeho handicap ho navíc odsuzoval k samotě. Od dětství měl poraněnou nožičku.

Korunami stromů se rozezněl její naléhavý výkřik. Nechal larvu larvou a rychle zamířil k hnízdu.

„Je to tady, už se klubou,“ zašeptala.

„Pět hoblínek na cestě,“ usmála se a otřela svůj zobák o ten Mauriciův.

ČERVEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

TOMÁŠ JEDLIČKA Ztracená v Severní Koreji

Čong Hing –tao si krátí dlouhé čekání pozorováním několika vojáků porušujících jinak dokonalou geometrii zástupů. Jako jeden z mála zasvěcených ví, jaký osud je čeká. No co, dokonalost není zadarmo. Třetí nejpočetnější armáda světa může postrádat pár životů.

Nechtěl by být po přehlídce v kůži ministra obrany. Ještě, že má na starost jen počasí. Pro jistotu se ještě jednou, bez sebemenšího pohybu těla, podívá vzhůru. Obloha nad Náměstím Kim Ir-sena je modrá, blankytně modrá, jiná ani v Korejské lidově demokratické republice při přehlídkách být nesmí.

Dobře udělal, že nic nepodcenil a nechal z letadel rozpráshit do mraků chemikálie. Požraly je stejně, jako revoluce požrala všechny svobodomyšlné v téhle zemi. Kdyby nepatřil mezi vyvolené, taky by to netušil.

Dvě stě čtrnácti členný vojenský orchestr začal hrát první tóny Aegukgky. Oči všech osmi a půl tisíců vojáků i desítek tisíc hlav ostříhaných do jednoho z pěti povolených účesů se začali lesknout. Hymna rovná se příchod vůdce, vůdce rovná se východ slunce. Za každý, jeho nohou zdolaný schod jedna slza dojetí.

Konečně, Kim Čong-un. Zavalitý obličej je bez emocí. Dokonalá taktika, jak udržet všechny v napětí.

Chvíli se kochá pohledem na oddaně čekající psi, ten pohled neomrzí a pak jim hodí kost, jeho rty se mírně pousmějí. Exploze euforie.

Tisíce rukou vyhazují do výšky milióny okvětních lístků Kimčonglíí. Ty se na cestě zpět prodírají skrz decibely jásotu. Některé dolétnou až na zelené lemy vojenských čepic a usadí se tam.

Ještě, že nestojím po větru, pomyslí si Čong Hing –tao.

Po větru! Zavál silný poryv. Jak jinak než od jihu.

Vůdcova čepice s atributem nebetyčné hodnosti se vznese a dopadá kamsi pod nohy vojáků.

Konečně bezchybná synchronizace.

V osmi a půl tisících hlavách je v jeden okamžik jen jedna jediná otázka. Můžu sebrat ze země vůdcovu čepici?

Na tohle je nikdo nikdy nepřipravil.

Čong Hing –tao jako jeden z mála zasvěcených ví, jaký osud ho čeká.

ČERVENEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

VLASTA PILAŘOVÁ

Dusno

Vlhké dusno pod střechou se dá krájet. Půda je plná prachu, který ulpívá na všem, co na půdě leží.

Prádlo na šňůře neschne. Visí zplihle a zadržuje vlhkost. Hospodyně s prádelním košem přichází zbytečně. Otevřené dveře umožní vzduchu, aby se pohnul. Lehký průvan rozhýbá prostěradlo. Velké bílé křídlo se jí otře o krk. Lekne se.

V proudícím vzduchu se rozevláté prádlo začíná otírat o trámy a odložené krámy.

Znechuceně sundává umolousané kusy.

„Teď abych prala znova.“

JAKUB KAŠPAR

Nápoj lásky

Z velkého nafukovacího kruhu uprostřed bazénu na zahradě Julii čouhají jen ruce a nohy a ze všeho nejvíc je ponořená do hovoru s Magdalenou.

„A pak mě Ben líbal po celém těle,“ drmolí Magda. „Připadalo mi to, jakoby mi dal do pití, já nevím, nějaký drogy nebo jed, byla jsem úplně bez sebe!“

„Jestli se ptáš na můj názor, zlato,“ řekne Julie do telefonu a volnou rukou si pohrává s vlasy, „tak tě spíš zdrogoval, než otrávil. Jinak bys totiž neskončila s ním v posteli, ale pěkně sama někde v truhle.“

Julie to položí, vrátí se na *deku* a oblékne si horní díl plavek. Myslí na Bena, nad obočím se jí dělají vrásky, když vzpomíná na jejich první rande a na to, jak se cítila v jeho *pokoji*.

Rozhodne se Bena navštívit na *ostrově*, na kterém má přes léto pronajaté sídlo jeho matka. Zatímco se Ben koupe v *řece* za domem, aby překonal svůj včerejší výkon v plavání pod hladinou, Julie pod slunečníkem rozlévá víno, které přinesla.

„Lásko, pojď si se mnou přit'uknout na dnešní krásný den!“ mává Julie směrem k vodě, jen pár minut před tím, než se Benovi celý svět ztratí v *mlze*.

SRPEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

ROMANA DÉRIKOVÁ

O mieste, kam vedie len jedna cesta

Petra sa vrátila do stanu, spolu s ňou i závan studeného vzduchu, zatiaľ čo ja som do hrnčekov rozlievala kakao z termosky. Už tretí deň sme stanovali nad priepasťou Vietor, tak nenápadnou, že ju neukazovala ani mapa Francúzska, čo sme mali pri sebe

Podala som Petre šálky, spolu sme vyšli von a voňavej pare z hrnčekov sme dovolili opantat' nám zmysly. Zhlboka som vdýchla ranný vlhký vzduch, očami do seba vpíjala okolitú krajinu, pomaly som vydýchla a pritom počítala sekundy rezonujúce ako jemné údery do kláves na klavíri.

Od Atlantického oceánu sme sa do národného parku Loire-Anjou-Touraine dostali stopovaním, v porovnaní s plážami pri oceáne bol vyľudnený, dva dni smerom na sever až k miestu, kde sme zložili stan, sme nikoho nestretli.

Vyzeralo to, že sa nám v parku podarilo nájsť oblasť, kde sme mohli nerušene pretriediť všetky naše preukazy a neobávať sa neželaného prekvapenia.

„Prebehlo tam zviera, videla si?“ vyrušila moje rozjímanie Petra a ukázala na stromy napravo od nás, cez ktoré prenikali lúče vychádzajúceho slnka a ohrievali kúsok trávinatej plochy.

„Zvláštne,“ prehodila som potichu, „na živého tvora sme nenarazili, odkedy tu sme,“ pokrútila som hlavou a v pamäti lovila spomienky na to, ako sme ešte pred týždňom sledovali čajky z pobrežia Atlantiku pri Bordeaux.

Vtedy to bolo aj naposledy, čo sme na tvári mali masku v podobe make upu, rúžu a riasenky.

Keď v hrnčekoch už neostalo nič, rozhodli sme sa zbaviť aj toho posledného spoločenského jedu, pristúpili ku kôpke dokladov a zapálili ju.

KATEŘINA KUTNOHORSKÁ

Kutilova houpací síť

Františkovou terapií po rozvodu byla koupě apartmánu v korunách stromů.

Kutil a milovník paneláku se rozhodl, že si interiér zkrášlí. Stěny vyzdobil vliesovou tapetou s eukalypty a v bednách přinesl nářadí na instalaci akvária, které mu připomínalo původní domov.

Akvárium s barevnými rybami pro něj bylo tou nejlepší terapií.

V bednách také našel roky starou síť, kterou ve svém paneláku nikdy nevyužil.

„Konečně ta správná doba,“ pomyslel si František.

Připravil konstrukci, napnul síť a s radostí malého dítěte se rozvalil.

Zapomněl však, že ve sklepe starého bytu často hubil myši a potkany, kteří si síť oblíbili ještě dávno před ním.

ZÁŘÍ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ

Pavouk spřádá zlo – Pavoučice

Robinovi se z pohledu na krev dělalo špatně.

„Na to si nikdy nezvyknu,“ pomyslel si a v duchu zalitoval, že kývl na nabídku přejít do oddělení vražd. Dosud řešil jen hospodářské delikty, třeba podvody při veřejných soutěžích.

Znamenalo to hodiny a hodiny u počítače, kdy sledoval nejasné stopy, až se v jeho analytickém mozku propojily do uceleného obrazu. Jednotlivé příze pavučiny musel nejprve pomalu a důkladně upříst, aby našel zlého pavouka.

S Anetou chodil asi dva měsíce a ona byla z jeho rozhodnutí stát se součástí mordparty nadšená. Tvořili nesourodý pár, protože představovala jeho pravý opak. Pravidelně navštěvovala boxerský klub a kondiční tréninky. Minulý týden ho vyděsila, když cestou z chaty srazili laňku, ona vytáhla lovecký nůž a zraněné zvíře dorazila. Připadalo mu, že jako fotografka by měla mít vznešenější zájmy.

„Nikdy nevíš, na koho natrefíš,“ tvrdila, když zpochybňoval její koníčky.

Fotku mrtvé dívky našel v jejím počítači náhodou. Zapomněl si v práci notebook, a tak se rozhodl své poznatky napsat do Anetina laptopu. Překonat heslo pro něj byla hračka.

Zaujal ho název staršího souboru. Tento brutální důkaz měl k dispozici jen úzký okruh vyšetřovatelů.

Než upadl do bezvědomí po prudké ráně, vybavil si smutné oči umírající laně.

VLASTA PILAŘOVÁ

Ráno u ornitologa

Zapomněl jsem zavřít okno, ptáci si ráno div zobáky neutrhnou, jak se snaží jeden druhého překřičet. Jejich kakofonii najednou přeruší zvuk tupého sekání.

Se zavřenýma očima si představuji, co děda, zapálený ornitolog, na dvorku dělá.

Seká kopřivy a míchá je do krmení pro nemocné ptáky, o které se tady na samotě stará.

Hlasitě srká. Jé, on už pije i meltu. Oblíbený dědův plecháček zachrastí na roubení studny, slyším, jak děda přenáší ve dřevěném džberu směs krmení pro ptáky do voliéry.

Štěrk mu chrastí pod botami. Hladoví ptáci ho vítají tlukotem křídel o pletivo klece.

V ptačím jezírku je asi plno listů. Děda ho rozhrnuje, aby se měli ptáci kde napít a vykoupat.

Že on za sebou nezavřel pořádně klec? Chrástal s hlasitým křikem uletěl. Dědeček v chvatu vběhl do jezírka ve snaze ho chytit.

Je slyšet šum vzdalujících se perutí.

Kdepak dědo, ten je definitivně pryč.

To je přeci dobré znamení, určitě už je zdrav.

ŘÍJEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

HELENA KAVANOVÁ Lampiónový průvod

- Představ si, že teta má už na náhrobku jméno a datum narození, chybí jen datum úmrtí.
- Nevíš, proč jsme vlastně na světě?
- Zeptej se tety, ta ví přece všechno.
- Někde jsem četl, že geny v našem těle usilují jen o to, mít dost jídla, najít kvalitní partnery k rozmnožování a zanechat po sobě hodně dětí, ať už to vede ke štěstí nebo ne.
- Taky jsem to četl, a dokonce máme i gen pro altruismus, údajně proto, že hledání štěstí v pomoci druhým se našim předkům v minulosti mnohokrát vyplatilo.
- Ale zpátky k tetě, mám svou vlastní teorii. Před dvěma lety se u nás v obci konal lampiónový průvod k pomníku padlým v 1. světové válce. Bylo to na výročí vzniku republiky.
- To vím, každý rok má starosta úplně stejný projev. Ale protože děti to nezajímá a staří si to nepamatují, tak je to vlastně jedno.
- Nejlepší je minuta ticha. Vždycky jsem si myslel, že minuta ticha je šedesát sekund ticha.
- A není?
- Není, letos to starosta zabalil už po patnácti vteřinách, a to nebyla ani taková zima.
- No a před těmi dvěma lety postavila obec z evropských peněz pomník nový.
- Asi každý z obce tam někoho má, že?
- Skoro. No a na starém pomníku byl jako první v pořadí napsaný tetin dědeček Arnošt Dokoupil. Ale protože se Arnošt Dokoupil narodil v roce 1912, těžko mohl padnout na frontě v 1. světové válce. Když se teta dozvěděla, že se bude dělat pomník nový, hned běžela za starostou, aby chybu opravili.
- A?
- Správně tam měl být uveden Ignác Dokoupil.
- Ale na novém pomníku je Arnošt Dokoupil...
- A právě proto už má teta hotový náhrobek. Aby to zase nikdo nespletl.

LISTOPAD

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

KATEŘINA VIKOVÁ V bublině – sama mezi lidmi

Už jsem tě tady viděl. V zapadlém podniku v centru s tlumeným žlutým světlem, který je něčím mezi kavárnou a hospodou. Přišla jsi sama. Aniž bys odtrhla oči od knihy, odložila sis dlouhý kabát a sedla sis k vyvýšenému stolu naproti mně.

Čteš knihu a vůbec nevnímáš okolí a já tě tak mohu bezpečně pozorovat.

Na ukazováčku pravé ruky máš velký prsten, kterým otáčíš vždycky, když se soustředíš. Přestaneš, sundáš ho, položíš na stůl a začneš si odlupovat kůžičku na nehtech.

Někdy se sem chodíš učit s kamarádkami, ale to si hlasitě povídáte a moc se toho nenaučíš.

Odlupování nehtové kůžičky vystřídáš za žmoulání následujícího listu v knize.

K tvému stolu přijde servírka a ty poprvé od svého příchodu zvedneš pohled od knihy, aby sis objednala. Očima přejedeš místnost, zkontroluješ prostředí. Na to, že se schyluje k večeru tu je celkem prázdné.

Shrbíš se a ponoříš zpět do knihy a hranou palce si přejíždíš po rtech.

Začneš poklepávat nohou. Rozsvítíš mobil. Koukneš se ke dveřím. Jsi nervózní. Čekáš na někoho?

Zaklapneš knihu. Upiješ nápoje a začneš něco lovit v kabátu. S cvikem ubalíš tenkou cigaretu, oblékneš si kabát a vyjdeš do šera.

Zvonek na dveřích se rozhoupe, vracíš se. Už se zvedám, že tě konečně půjdu oslovit, ale vešla jsi s jiným mužem. Ten ti ale neřekne to, co jsem ti chtěl říct já.

PROSINEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

VLASTA PILAŘOVÁ Vánoční balada

„Podívej se, cos tady nadělal, drobký jsou úplně všude, nevážíš si mojí práce,“ ječela Dora na Matěje.

Matěj zaujal pózu suveréna a drsňáka, teda alespoň si to myslel, protože piva, které vypil, bylo víc než dost.

„Jsi bordelář, ochlasta a špína chlap,“ stupňovala svojí lamentaci Dora.

„Na takovýhle Vánoce se ti vykašlu,“ práskl za sebou dveřmi a klopýtal po cestičce ke vrátkům. Rozrazil je a za ním zůstal Dorotin křik a vlákno klikatých stop.

Uzoučká ulice byla liduprázdná, všichni seděli u štědrovečerní večeře.

Matěj dovrával až k blikajícímu semaforu, který na sněhu vykresloval barevnou stínohru z jeho postavy. Roztřásla ho zima a v opilém mozku si velmi pomaličku uvědomoval, že se zapletl do pasti svého vzteklého rozhodnutí.

Byla mu zima, zprudka zabočil a vrazil do velikého sněhuláka, který udiveně koukal svýma očima z uhlí.

„Promiň, kamaráde,“ sesunul se k zemi, začal usínat a do posledního snu se mu promítl horký letní den v poli levandule.

JAKUB KAŠPAR Kdysi jsem vás tajně milovala

Zadusil kašel, schoval zakrvácený kapesník a vzhledl přes recepční pult ke dveřím.

Její sešlou tvář poznal, jakmile prošla kolem rozzářeného vánočního stromku. Někdy si vodila zákazníky do laciných podkrovních pokojů bez minibaru. Ted' byla v celém hotelu jediným pozdně štědrovečerním hostem. Naházela mince do jukeboxu v rohu místnosti a navolila písně. Pak se otočila.

„Něco pro vás mám,“ řekla a s nejistým pohledem rozepnula knoflíky kabátu.

Dlouho do noci v objetí tančili na Barryho Whitea.

Když odcházela, téměř celá láhev byla dopitá. Koňak a neobratný tanec s vysloužilou běhnou zůstaly jedinými dary, které stárnoucí recepční o svých posledních Vánocích dostal.